

MARXA

Portantveu
del
Moviment Socialis
ta de Catalunya

JULIOL - AGOST
1969

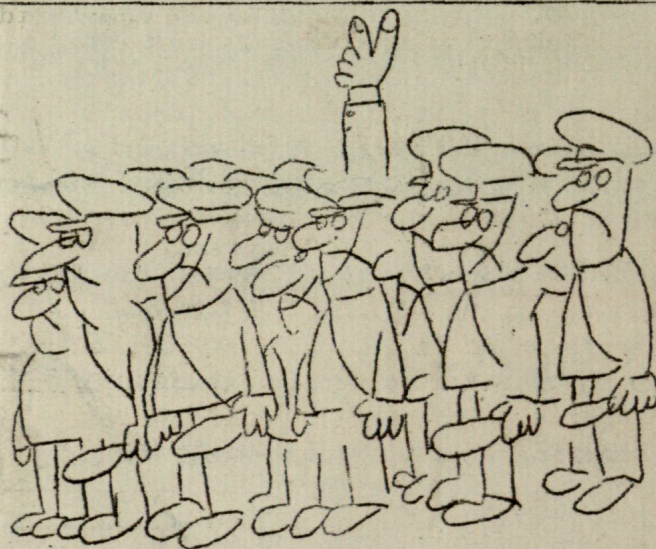
¿del franquisme a la "monarquía del 18 de julio"?

La designació de Juan Carlos de Borbón com a successor de Franco s'ha celebrat en mig de l'habitual clima de triomfalisme oficial. En poques hores, el general Franco "Consciente de su responsabilidad ante Dios y la Historia" (deslli-
gat per tant de responsabilitats davant dels ciutadans i pobles de l'estat espanyol) ha decidit per tots nosaltres.

En els darrers anys havien pugat, dins els sectors polítics de l'oligarquia, dues estratègies monàrquiques. L'una, centrada en la temptativa de restauració en la persona de Juan de Borbón, tractava d'aconseguir una ampliació de la base de sosteniment del poder oligàrquic, a través d'una democratització formal limitada, i del subsegüent apropament a Europa. L'altra, orientada a l'istauració d'una "monarquía franquista" en la persona de Juan Carlos, tractava de trobar una fórmula de pervivència d'un franquisme després de Franco.

Aquesta darrera línia s'ha imposat. L'alta burgesia espanyola, despolititzada i acomodaticia, ha preferit el "continuisme" opusdeísta a l'intent de democratització formal, europeísta, dels monàrquics "juanistes", (intent sens dubte més intel·ligent i en el fons més perillós per a les forces populars i antica-

pitalistes, ja que hauria pogut conduir a una més prolongada estabilització del sistema mitjançant el mecanisme integrador d'una democràcia formal i del pluralisme social i polític limitat). Així, els monàrquics "juanistes" no han pogut fer més que constatar amb despit la seva derrota. Juan de Borbón ha fet pública

"Durante los últimos años, el contacto del príncipe Juan Carlos con los hombres y los pueblos de España ha sido intenso y aleccionador"

("La Vanguardia", 23-VII-69)

2.

una declaració afirmant que "para llevar a cabo esta operación no se ha contado con migo, ni con la voluntad libremente manifestada del pueblo español". I, per la seva part, el seu secretari general, J. M. de Areilza, exclamava, en la seva lletra de dimissió: "Se ha infringido a la Institución un daño irreparable".

Es ben bé així. Els pobles de l'estat espanyol no toleraran una monarquia que s'instaura de bracet del franquisme. Una monarquia, a més, que com es després de la "Ley Orgánica", té un contingut i un funcionament essencialment antidemocràtics. En el cas de que succeeixi a Franco en el poder, Juan Carlos de Borbón - l'intel·ligència del qual és posada en dubte per l'immensa majoria dels homes del país, àdhuc pels franquistes, - disfrutará d'unes prerrogatives polítiques amplíssimes que li permetran dur a terme totes aquelles maniobres que arribi a imaginar. No està previst, en efecte, que executi un simple paper decoratiu, a l'estil d'un monarca nòrdic, (únic paper adequat, sens dubte, a la capacitat mental del des d'ara anomenat "Príncep de España"). Si arriba a regnar, governarà com a Cap d'Estat, convocant i presidint el consell de ministres, designant i relevant el president del govern, nomenant i separant ministres, sancionant i promulgant lleis, etc.

No resulta difícil de preveure com, en una semblant eventualitat, els passadissos del poder es convertiran encara més en un camp de pugnes creixents, de contraposicions cada vegada més greus entre els diversos sectors de supervivents del franquisme que, a mida que la pressió de les forces populars augmenti en demanda d'un règim democràtic, accentuaran el seu fraccionament i les seves intrigues, creant profundes crisis de poder.

Es dintre d'aquesta perspectiva que afirmem que la instauració d'una "monarquia del 18 de julio" en la persona de Juan Carlos de Borbón, ha constituït un incomprensible i greu error tàctic de l'oligarquia, que obre noves perspectives de lluita a les forces populars.

Cal, davant d'aquesta nova situació, que les forces populars impulsin el procés vers la unitat de les forces polítiques de l'oposició, i difonguin àmpliament una alternativa política concreta, basada en l'amnistia d'empresonats i exiliats polítics, el reconeixement total de les llibertats democràtiques i nacionals i la posta en marxa d'una consulta sincera i democràtica de tots els pobles de l'estat espanyol a fi de determinar, lliurement i responsablement, el nostre futur.

Davant l'intent "continuista" que tracta de assegurar la supervivència del règim d'opressió i d'explotació després del franquisme, la resposta del poble serà la resposta de la lluita de masses, al voltant de les avantguardes obreres i pageses, fins imposar les solucions de justícia, llibertat i autodeterminació popular i nacional que la majoria reclama i, a través d'aquesta exigència dels drets concrets de la majoria, obrir les portes al socialisme.

L'APORTACIO DELS SOCIALISTES AL FRONT DEMOCRATIC.

En parlar del problema de la unitat dels socialistes hem afirmat repetides vegades que l'enfortiment de cada un dels grups socialistes existents és la riquesa que cada un d'ells ha d'aportar a la unitat socialista.

Al fer aquesta afirmació volem dir que la lluita dels socialistes és contra el franquisme i no contra cap altra corrent socialista. I que en aquesta lluita diària hi ha, d'una manera preferent, la lluita per l'enfortiment teòric i orgànic de tots els socialistes.

Es comprensible que existeixin grans diferències entre els distints grups obrers i socialistes. Els camins que menen vers el socialisme no són tots iguals, i segons quins siguin els camins emprats s'aporten concepcions diferents, resultat de l'experiència obtinguda al llarg de la lluita.

Els socialistes aportem aquesta experiència a la unitat democràtica, per tal de fer que la unitat dels catalans enfront del franquisme sigui la base d'una lluita viva i eficaç.

Aquesta aportació nostra seria molt més eficaç si els socialistes poguessin presentar-se en aquesta nova etapa de la unitat democràtica formant un sol partit.

No és així, i no podem prendre els nostres desigs per realitats. No obstant, ens cal constatar que el nostre fraccionament significa una feblesa, i que l'hem de superar. Per tant, els militants no hem de deixar per demà la realització progressiva d'aquesta unitat socialista, car la creació del Front Democràtic, on siguin representades les principals forces polítiques catalanes exigeix la presència d'un fort moviment socialista i aquest només pot existir a partir de la unitat de tots els socialistes catalans.

La realització del Front Democràtic és una necessitat imperiosa de la lluita contra la reacció feixista que monopolitza dictatorialment la direcció actual de l'estat espanyol. Sabem que el règim està en descomposició, però no hem de fer-nos il·lusions; solsament amb l'impuls de tot el poble reeixirem a que les solucions donades a la sortida de l'actual situació política siguin veritablement democràtiques i nacionals.

Els interessos dels grups de pressió, representats per la banca, els monopolis i el latifundisme agrari, estan ben arrelats i tenen servidors a tots els estaments estatals.

Desarrelar-los dels llocs de direcció significa treure-ls-hi de les mans els mitjans de pressió econòmica. I això un Front Democràtic només pot realitzar-ho si hi ha una decisió a la lluita per part de la classe obrera, enquadrada políticament.

Entre les aspiracions fonamentals i immediates del Front Democràtic no hi pot faltar la solució democràtica del problema nacional català.

Catalunya, Bascònia, Galícia, Castella,...son diverses nacionalitats integrades en el mateix estat multinacional espanyol. El motlle de l'estat unitari, centralista, feixista, correspon a la conveniència del capital monopolista, que oprimeix per un igual a totes les nacionalitats. Només la classe obrera, si comprèn la importància d'una solució democràtica al problema nacional, farà possible la convivència lliure i fraternal de les diferents nacionalitats amb igualtat de drets,

La Nació és l'herència cultural, econòmica, lingüística i geogràfica que a través dels segles de lluita ens han deixat els nostres pares. Aquest patrimoni pertany a totes les classes socials. Només aquella classe que ha preferit la fàbrica a la nació ha trait aquesta herència. Per tant, el patrimoni nacional no pertany sols a la classe obrera, sinó que pertany a totes les capes que han conservat viva la seva estimació al país.

Aquesta concepció de la lluita nacional i social de Catalunya deu ésser la bandera que els socialistes han d'aportar al Front Democràtic, a fi de que la solució de la problemàtica nacional i de la social sigui veritablement justa i democràtica.

NOTES SOBRE LA SITUACIO DEL MOVIMENT ESTUDIANTIL

En el si del moviment estudiantil de la Universitat de Barcelona es troba plantejat, en acabar el curs 1968-69, un problema que considerem greu: el problema de la unitat.

Nosaltres creiem que la unitat del moviment estudiantil és la base imprescindible per a dur a terme un combat potent i eficaç.

Durant el curs que ara acaba, aquesta unitat entre els diversos grups i plataformes que integren el moviment estudiantil sols ha pogut establir-se d'una manera esporàdica i parcial.

Com a conseqüència d'aquest fet, s'ha produït un afebliment general de la lluita. Un curs que començà amb dinamisme - "lluita crítica", afer Verdú, ocupació de càtedres de professors absentistes o incompetents, etc.- ha acabat en un clima de desconcert i atonia. Cert que la repressió - en particular durant l'estat d'excepció - ha estat intensa. Però això no pot explicar totalment la manca de resposta, durant el darrer trimestre, a les constants provocacions policiaques. No: el motiu d'aquesta feblesa cal cercar-lo en una altra banda. Es la dispersió, la fragmentació del moviment estudiantil allò que ha paralytitzat la lluita, conduint a un sector d'estudiants menys polititzats a l'actitud còmoda de l'immobilisme.

¿Quins han estat els motius d'aquesta fragmentació del moviment estudiantil?

En primer lloc, la tendència desenvolupada al llarg de tot el curs a exasperar les discrepàncies entre els diferents sectors del moviment dels estudiants, i a fer d'aquestes diferències - sovint artificialment exagerades - un pretexte per a refusar tota forma de col·laboració i tota possibilitat d'entesa.

En segon lloc, cal situar també les dificultats en que s'han trobat totes les forces estudiantils d'avantguarda per a definir uns nous objectius i unes noves formes de lluita i d'organització. En quant als objectius, acabat el procés de liquidació del SEU, i de creació d'unes estructures sindicals democràtiques, no es definí una estratègia clara, malgrat l'el·laboració d'alguns materials interessants (recordeu el manifest "Per una Universitat democràtica" aprovat a la Constituïent de Sarrià); els plantejaments de "lluita crítica" contra l'ensenyança impartida eren, d'altra banda, vàlids, però conduint solsament a uns objectius sectorials (és a dir: purament universitaris). Manca, en aquest terreny, un gran treball d'el·laboració i de debat (sobre qüestions realment fonamentals: perspectives allarg plaç de les lluites estudiantils, formes de coordinació amb les forces proletàries i pageses, etc). I cal afirmar ben fort que aquest treball ha de ser col·lectiu; en ell han de participar-hi activament tots els sectors d'avantguarda del moviment estudiantil. Sols així podrà bastir-se una estratègia capaç de mobilitzar àmpliament i d'una forma intel·ligent i correcta a tots els estudiants.

En quant a les formes de lluita i d'organització, el camí a recórrer és també molt llarg. Una crítica absolutament vàlida d'unes aberracions organitzatives (centralisme, burocratisme, "sindicalisme" estret, etc) no han estat completades amb una definició clara i concreta d'unes noves formes d'organització. Així, el règim d'assemblees permanents ha degenerat massa sovint en un règim de "parlamentarisme" permanent. I els comitès d'acció han derivat, també massa sovint, vers posicions espontaneïstes que impedièen el desenvolupament eficaç d'una coordinació absolutament imprescindible en tot moviment de masses.

Però per damunt de tota aquesta feina a fer, cal que situem un objectiu prioritari, urgent. Cal efectuar una explicació política profunda del perquè els plan-

tejaments unitaris son avui imprescindibles. Cal explicar les conseqüències nefastes de les divisions i querelles internes en el camp de la revolució.

Els exemples no ens manquen, desgraciadament. Annie Kriegel, en un llibre de recent publicació ("Les communistes français", Ed. du Seuil, p.241) en retreu un d'importància, precisament en analitzar el moviment dels estudiants francesos:

"Acabem d'assistir - diu -, d'una manera espectacular, a la resurrecció espectacular, a França, del temible dispositiu de l'esquerra espanyola durant els anys de la guerra civil: dispositiu que tothom sap que contribuï, junt amb altres elements de feblesa, a una desfeta de més de trenta anys. No serveix de res, en aquest punt, de recensar els errors, les faltes i els crims dels comunistes espanyols que, sota la conducció dels delegats de la Komintern, donaren lliure curs a les seves insuportables pretensions hegemòniques; de res serveix tampoc mostrar com les aventures i els excessos en que sovint es complagueren els anarquistes i els "poumistes" comprometien l'indispensable unitat de la resistència republicana. El fet massiu és que l'esquerra espanyola sencera, en aquesta situació, no podia fer altra cosa que precipitar-se vers la més espantosa de les desfetes".

Es un fet inqüestionable i de difícil solució la inexistència de contacte entre els nuclis revolucionaris estudiantils i els militants que han viscut l'experiència del passat. Veritables lliçons històriques son, d'aquesta manera, quasi totalment desconegudes entre la joventut estudiantil. A causa d'això, el procés de maduració política d'aquests nuclis estudiantils és feixuc, va a poc a poc i segueix sovint un curs vacilant, caient en errors que l'experiència històrica pràctica de la classe obrera ha anat superant molt abans. Per combatre eficaçment aquestes carències, cal estimular entre els estudiants revolucionaris no sols la passió pel combat, sinó també la passió pel coneixement científic de la realitat actual i del passat.

Sols així serà possible l'assoliment d'una praxis veritablement revolucionària en el moviment estudiantil. Praxis revolucionària que significa: acció combativa i meditada, anàlisi concreta de les realitats concretes, agilitat política, sentit de l'organització, esperit de militància permanent.

L'acció revolucionària exigeix militants intel·ligents, no militants sectaris; exigeix analistes revolucionaris, no fraseòlegs revolucionaris; exigeix una política àgil i unitària, no una política verbalista i sectària; exigeix militants permanents, no militants exaltats i intermitents.

Aquesta exigència s'aplica avui, fonamentalment, al camp estudiantil.

I Manobra CONTINUISME
fentivini de les Gats a la llangarda
VILESA de fentivini de J.C.

II Perseverancia del contruunt de la
de l'auis
catala foble (la Ciero. Cinto)

Per Region
estat de set.
diferens politica representada.
III representativa.

Moviment
C.M.B.T.
A.M.O.S.T.H.